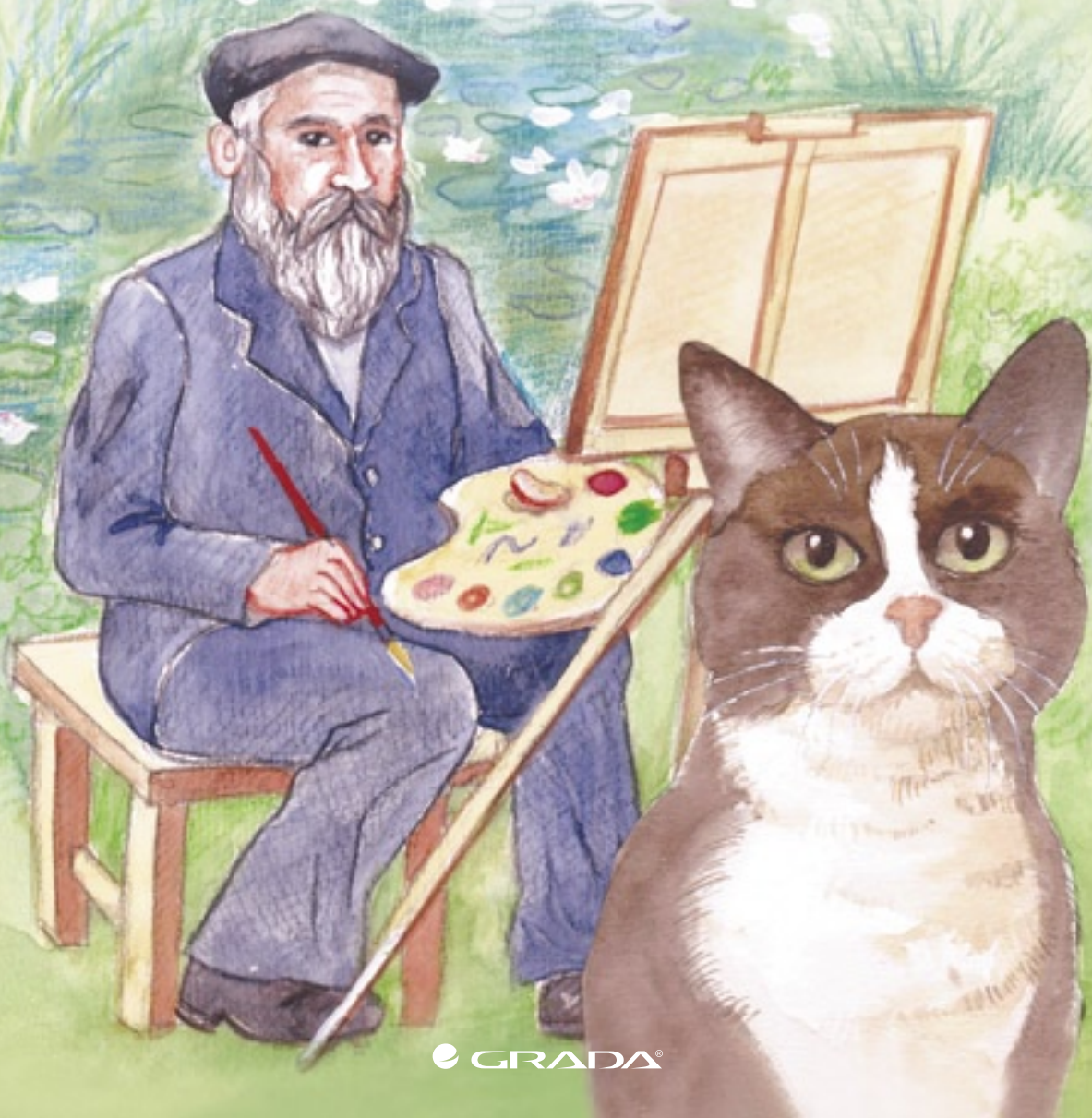

Příběhy slavných koček

Kocour Olivier a malíř Monet

Miroslava Kubišová

GRADA Publishing

Příběhy slavných koček

Kocour Olivier a malíř Monet

Miroslava Kubišová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Kocour Olivier a malíř Monet

Příběhy slavných koček

Miroslava Kubišová

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, Praha 7
info@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 5326. publikaci

Texty Miroslava Kubišová
Kresby v knize a na obálce Miroslava Kubišová
Jazyková úprava Mgr. Dana Flídrová, Kryštof Minář
Sazba a grafická úprava MgA. Radek Krédl
Návrh grafické úpravy obálky MgA. Radek Krédl
Odpovědná redaktorka Ing. Jana Minářová

Počet stran 80
První vydání, Praha 2013
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2013
Cover Design © Radek Kredl

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků.

ISBN 978-80-247-4840-5

ISBN 978-80-247-8817-3 (pdf)

ISBN 978-80-247-8818-0 (epub)

Obsah

- Jak to začalo 7
- O kočičce Fifi 8
- Jak kočky přišly k lidem a jakou řečí mluví 11
- Jak se kočky u lidí zabydlely 14
 - Kočky, přísloví a pověry 17
 - Kočka Mau na čínském císařském dvoře 20
- Kočka Aika a hedvábí 23
- Život v Egyptě 26
 - V chrámu bohyně Bastet 29 - Kočky a svět 32
 - Jak vznikla manská kočka 34
- Potopa, archa Noemova a kočky Benjamín a Dalila 37
- Kočka Darja a Féničané 40
- Prorok Mohammed a kočka Muezza 43
 - Kočky na severu 47
- Kočka Adriana, bohyně Freya a statečný rytíř William 50
- Viking Bjorn a kočka Matylida 53
- Kryštof Kolumbus a kočka Abina 56
- Galileo Galilei a kocour Toldo 59
 - Kočka klapouchá 62
- Kocour Olivier a malíř Monet 65
- Albert Einstein, kocour Jeremiáš a karbon 68
- Jeremiáš v druhohorách 71
 - Jeremiáš a planeta Mars 74
- Veselá parta z Los Angeles 77
- Závěr 80

Jak to začalo

Když se mamince Kytičce narodila čtyři malá koťátka, byla docela maličká. Maminka je na seníku zahřívala svým měkkým a teplým kožíškem, takže jim nebyla vůbec zima, i když venku bylo ještě dost chladné dubnové počasí. Maminka měla pro koťátka vždy dobré a sladoučké mlíčko a ani na chvílku je neopouštěla. Čtyři koťátka – kocourek Zrzeček a jeho tři sestřičky, Kulička, Tečka a Boulička, se také držela své mámy. Bylo jim u ní dobře, a tak všechna rostla jako z vody a zanedlouho se už batolila. Nejedvážnější byl Zrzeček, kulil se od máminy přední nohy k zadní sem a tam, a maminka ho musela neustále hlídat. Zanedlouho Zrzečka následovaly sestřičky, a tak se koťátka rozbíhala na všechny strany a maminka měla co dělat, aby se jí nezatoulala moc daleko. Ale bylo toho tolik k objevování! Venku už začalo pěkně svítit hřejivé sluníčko, bzučely včely, motýli třepetali křídly, květiny a keře rozkvétaly. Tu a tam za vraty zaštěkali dva hlídací psi. Kousek dál za nízkým plůtkem kvokaly slepice, s kterými se kolem kotců s králíky procházelo i několik kačen. Maminka Kytička si neposedná kořata přivinula k sobě, upravila jim kožíšky a začala vyprávět:

„To, děti, asi nevíte, že jste se narodily na naší krásně planetě Zemi, kterou pokrývají modré oceány a zelené světadíly. Hluboko uvnitř Země je schované zemské jádro, které zahřívá planetu zevnitř. Někdy se tahle podzemní žhavá koule ozývá podzemními výbuchy a chvěním, které my kočky svými tlapkami hned poznáme. Zeměkoule při tom někdy plive hromady žhavé lávy na povrch. Takovým místům se říká sopky a my se z okolí takových míst včas vystěhujeme, aby nás sopka nezasypala nebo zemětřesení nepohltilo. Lidé nás přitom pozorují a podle nás se pak řídí. Například venkované, kteří žijí na Sicílii přímo pod sopkou Etnou, nás kočky chovají hlavně proto, abychom je včas upozornily na blížící se výbuch.“

O kočičce Fifi

Kytička olízla drsným jazýčkem dětem kožíšky a řekla:

„Ještě nějaký čas potrvá, než povyrostete a rozběhnete se do světa. Proto vám povím pohádku, aby se vám čekání ukrátilo. Bude to příběh o malé kočičce Fifi.“

Na dvorku nedaleko od nás žije kočka, která má pět koťat, mezi nimi i kočičku Fifi. Říkají jí tak proto, že to je velká parádnice. Vše, co najde, si pověsí na sebe, a potom se tím chlubí ostatním. Třeba jednou se holčičce Emě, která tam bydlí, ztratil prstýnek. Obyčejný, z kočičího zlata a s červeným sklíčkem, ale Ema ho měla moc ráda, a tak jej usilovně hledala. Prstýnek však našla Fifi a hned si ho navlékla na ocásek, jak měla ve zvyku. Jindy zase z prádelní šňůry spadla velikánská růžová mašle, kterou si kočička zavázala na krk a hrdě s ní kráčela po dvorku. Často jí maminka říkala: „Nehleď stále na to, čím se můžeš ozdobit. Největší chloubou koček je naše krásná srst, kterou si stále myjeme a kartáčujeme jazýčkem!“ Na Fifi ale žádné takové řeči neplatily.

Fifi si vykračovala po dvorku, když v tom potkala kachny, a tak se začala vychloubat. „Pohleďte, jak jsem krásná a jak mi mašle sluší. Žádné zvířátko takovou mašli nemá.“ Kachny na to odpověděly: „Máš opravdu slušivou mašli, ale my máme zase krásné peří. Abychom měly krásné peří, musíme o ně starat, často si je čistit, promašťovat a rovnat je zobáčky. Není to ale jen pro parádu, peří se pak ve vodě nepromáčí. Jinak bychom nemohly plavat a utopily bychom se.“

Jindy zas Fifi potkala koně a také se mu musela pochlubit. Koník zakýval hlavou na souhlas a řekl: „Hospodář mi dává krásný postroj, když mě zapřahá do vozíku. Postroj mám ale k tomu, abych mohl táhnout vůz, jinak bych nebyl užitečný.“

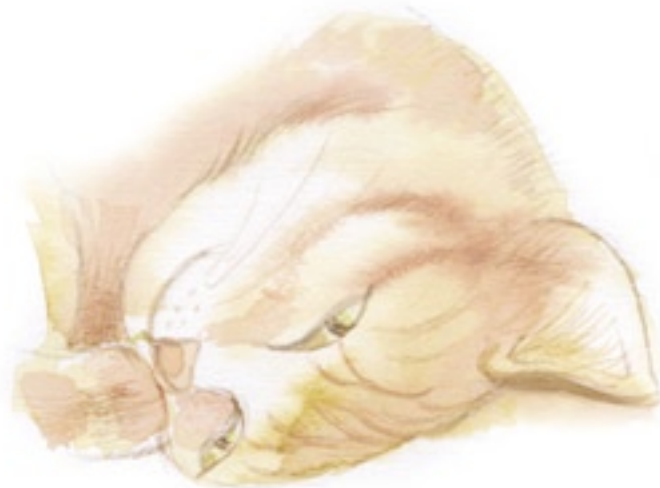
Všem ve dvoře už se Fifi pochlubila, a tak se vypravila na nedalekou louku u lesa za ovečkami, které se tu pásly. Přelezla plot a utíkala do polí až k zelené louce, kde si ovce pochutnávaly na šťavnaté trávě. „Podívejte se, ovečky, jakou mám krásnou mašli a na ocásku šperk,“ chlubila se. „Bééé, bééé, bééé a k čemu ti to jéééé?“, divily se ovce. „No přece, abych byla krásnější.“ „Vždyť jsi dost krásná i tak. My zase máme zvonce na krku, které jsou také hezké, ale nosíme je hlavně proto, abychom se neztratily. Největší ozdobou je ovšem naše bohatá vlna, co nás chrání před deštěm a zimou... Zrovna se blíží bouřka, raději se rychle vrať domů!“, varovaly ovce Fifi.

Ko kočička se tedy rozloučila s ovce a běžela domů, ale než se nadála, bouře ji dostihla. Oblouha se zatáhla černými, těžkými bouřkovými mraky a začalo hřmít. Blesky se střídaly jeden za druhým, hrom stíhal hrom a najednou se strhl strašlivý liják. Fifi v tu ránu promokla, mašle ztěžkla a táhla ji do bláta. „Pomóóc! Pomóóc!“

volala, ale poblíž nebyl nikdo, kdo by jí pomohl. Bouřka se za chvíli přihnala až ke stavení. „Kde je naše Fifi?“ starala se maminka. Kočičky vyběhly na dvůr a volaly na ostatní zvířátka: „Neviděli jste naši Fifi? Před chvilkou tady byla, ale najednou zmizela. Snad se někam nezatoulala v té strašné bouřce!“ Kachnám déšť nevadil, jen se tak kolébaly v blátě a zakejhaly: „Viděly jsme Fifi, jak někam běžela, ale kam, to nevíme, asi se šla někam chlubit se svou novou mašlí.“ Maminka kočička se rozběhla za koníkem. „Koníku, neviděl jsi naši Fifi? Marně ji hledáme a strachujeme se o ni.“ „Íhahá, íhahá,“ zařehotal kůň. „Jak by ne, byla tady a chlubila se, jak jí to sluší. Kam šla, to ale nevím. Také si o ni dělám starost. Naskoč mi, kočičko, na záda a vypravíme se ji hledat!“

Strašlivé blesky křížovaly nebe, hromy duněly a rachotily. Při jednom záblesku koník s kočičkou spatřili Fifi, jak ve velké louži zápolí s těžkou mašlí. Kůň nad louží sklonil hlavu a volal na koťátko: „Chytni se mě za hřívku a já tě vytáhnu ven!“ Kotě se chytlo a maminka si ho pak už přitáhla k sobě sama. „Káč, káč, to jsme rády, že jste se šťastně vrátili,“ radovaly se kachny. Kůň se i s kočičkami schoval do stáje a všichni se vzájemně zahřívali. Fifi byla moc ráda, že se zachránila. A také se tak trochu styděla. Poznala totiž, že ji všechna zvířátka, přestože se před nimi jenom vychloubala, mají ráda. A uznala, že marná paráda může být spíš na škodu než k užitku. Sundala si prstýnek, odvázála mašlí a vrátila je Emě, která své ztracené věci stále hledala. Ta se radovala, že dostala zpátky své věci, ale ještě větší radost měla ze šťastného návratu zatoulaného koťátka.

Jak kočky přišly k lidem a jakou řečí mluví

Večer co večer se všechny kočky scházejí společně pod střechou stodoly. „Chcete vědět, jak si kočky našly lidi?“ zeptala se jednou Kytička „Ano, ano!“ všechny kočky na to zamňoukaly. „Tak dobře,“ kývla Kytička a začala vyprávět.

Mezi naše nejbližší příbuzné patří levhart. Jsme vlastně taková malá levharti, podobáme se jim jak chováním, tak tělem i zbarvením. Máme srst jako oni, strakatou a skvrnitou, ale stejně tak i černou, hnědou a zrzavou. Stejně jako levhart lovíme osaměle, číháme v úkrytu, bráníme a střežíme své lovecké území. Dovedeme jedním skokem doskočit až dva metry daleko, pohybujeme se tiše, lehce, plavně a elegantně. Naše oči jsou nejen krásně velké, ale také máme díky nim výtečný zrak. V noci vidíme jako ve dne, navíc dokážeme pozorovat mnohem víc do šířky než lidé. To všechno z nás dělá skvělé lovce, a proto si nás lidé ochočili. Nebo spíše, že kočky si ochočily lidi, protože stále zůstáváme nezávislé, všechno děláme podle své vůle a nenecháme se do ničeho nutit. Ale jak jsme vlastně přišly k lidem?

Samy jsme si vybraly život v jejich blízkosti. Bylo to dávno, asi před deseti tisíci lety, na dalekém východě v Asii. Lidé si začali stavět své první příbytky, stavení a také sýpky, ve kterých skladovali obilí, aby měli v zimě co jíst a na jaře co zasít. A ty sýpky s obilím začaly lákat myši, potkany a krysy z celého okolí. Byla to pro ně snadná kořist, a přestože se lidé snažili zabezpečit před nimi svoje zásoby co nejlépe, vždy se tito hlodavci dovnitř prokousali svými ostrými zuby. Lidé z toho byli nešťastní.

Tyto myšičky tehdy objevila i jedna divoká kočka. Byla plachá, a nebýt hlodavců, které lovila, bála by se k lidem vůbec přiblížit. Avšak cítila myšičky v sýpkách, a tak se jednou odvážila do lidské osady nenápadně vplížit. Přišla večer, aby ji nikdo neviděl. Ve tmě dobře viděla a svými nastraženými ušima slyšela sebemenší myšičku zapištění. Tlapkami cítila jemné zachvění země, i když jenom jedna myšička přeběhla v díře pod zemí. Fousky na čenichu a chloupky na těle dovedla nahmatat kudy dokáže prolézt. I díky dobrému čichu přesně věděla, kde myšičky hodují. Od té doby se pravidelně vracela k sýpce a lovila. Postupně se odvažovala přicházet k lidem blíž a blíž, až si jí všimli a zjistili, čím se taková kočka vlastně zabývá. „Jaké je to užitečné zvířátko,“ zaradovali se. Velkou lovkyni pojmenovali podle jejího „mňau“ nebo také „miu“. A proto se první kočka, v níž našli lidé svého kamaráda, jmenovala Miu.

Aby lidé nám kočkám lépe porozuměli, měli by znát naše chování. Když máme vztyčenou hlavu i ocas, máme radost. Předení může být znamením naší spokojenosti. Předeme-li je nám dobře, ale také můžeme mít strach, a nebo nás něco bolí.

Když máme zdviženou zadní část těla s nadzvednutým kořenem ocasu a s pohybující se ocáskovou špičkou, chceme se předvést jiné kočce. Jestliže poskakujeme a lovíme hračku nebo ruce či nohy člověka a ocas máme zatočený do otazníku, jsme v hravé náladě. Táhlým ječením, připomínajícím pláč dítěte, lákáme kocoury na svatbu. Při naježeném a nahrbeném hřbetu, vztyčeném ocasu a natažených nohách jsme připravené k útoku. Také různé bručení a hučení znamená naše nejvyšší rozrušení. Prskání nebo syčení je naše obranná reakce. Přikrčené nohy a protáhnuté tělo znamenají vyčkávání a strach. Při ústupu zase máme přikrčený postoj se zdviženou zadní částí těla a skloněnou hlavou. Když se chceme pomazlit a toužíme po pohlazení, jemně ducáme hlavou, a dotýkáme-li se člověka přímo tlapkou, dáváme najevo hodně blízký vztah. Očicháváním se seznamujeme s okolím, doteky vousky se snažíme vyjádřit přátelství a něžnost. Mírně zdviženou tlapkou zase varujeme kotě před příliš odvážným seznamováním se s jinou kočkou nebo člověkem.

Dokážeme vyjádřit úplně všechno, aniž bychom řekli jediné slovo. A o Miu budu vyprávět zase zítra.

Jak se kočky u lidí zabydlely

Miu sice občas pobývala u lidí, ale stále to byla ještě divoká kočka, která osadu navštěvovala jen, když se vydávala na lov, ale dál žila v divočině. Až jednou se stalo, že měla mít koťátka, a tak přemýšlela, kde by je mohla bezpečně ukrýt. Dosud přiváděla kořata na svět v noře nebo v dutině stromu, ale i tam jim hrozilo nebezpečí. Když mláďata opouštěla, aby si sehnala potravu, měla pokaždé starost, aby se jim něco nestalo. Napadlo ji tedy, že u lidí by to mohlo být bezpečnější, navíc hojnou potravu bude mít nablízku, takže od kořat neodběhne nikdy na dlouho. Proč by nemohla kořatům připravit pelíšek přímo u lidí? Přesvědčovala se, že ji lidé rádi vidí, vždyť jí dokonce dali i jméno.

Našla si klidné, teplé, senem vystlané místo na půdě jednoho domu, kde se jí koťátka i později narodila. Rychle rostla, a jakmile se rozkoukala, začala mňoukat a zvědavě zkoumat okolí. Šramot na půdě, škrábání a mňoukání jednou zaslechly i děti z domu. Protože jsou všechny děti zvědavé, hned se běžely na půdu podívat, co se tam děje. A nestačily se divit. Uviděly čtyři malá hezká koťátka, jedno černé jako noc, druhé mourovaté, třetí zlaté a čtvrté běloučké jako sníh. To bylo radosti! Chundelatá kořata se nejdřív schovávala v seně a nové tvory si jen prohlížela. Byli to lidé, jaké vídala, když se občas podívala dolů na dvůr, ale tihle byli menší, živější a hlasitější, koťátkům připadaly děti trochu legrační. Přesto si kořata na ně dávala pozor. Děti brzy poznaly, že nemohou kolem koček dělat moc hluku a povyku. Rychlé pohyby a křik kořata děsily, a ta se pak jen schovávala. Když však děti přišly klidně a potichu mluvily a daly jim něco dobrého na zub, vylákaly občas koťátka z úkrytu ven. Nosily jim mléko a dávaly jim rozkrájené ryby a chléb. Kořata pak vylézala pravidelně jedno za druhým a časem se nechala i pohladit. Tak si děti ochotily první kočky, které se u lidí později zabydlely.

Kytička se obrátila ke kočkám a pokračovala.

My, kočky evropské, jsme vznikly křížením prvních domácích koček, které do Evropy přinesli Římané, s kočkou divokou, která dosud u nás žije. Kočka divoká je větší a mohutnější než kočka domácí a může vážit až 11 kilogramů. Ocas má kratší než polovinu těla a na jeho konci jsou tři až čtyři pruhy. Také má delší, hustší srst a větší hlavu s dlouhými vousky a menšíma ušima než kočka domácí. Od dubna do června se jí rodí tři až pět kořat, o které se stará až do podzimu. Potom se kořata osamostatní a po roce dospívají. Kočičí máma svoje mláďata chrání a dovede se postavit i člověku. Pokud se cítí ohrožená, přenese svá kořata do jiné nory. V Čechách žijí jen desítky koček divokých. Především na Šumavě, kam přišly z Německa, pak v Podyjí, kam přešly z Rakouska, a v Beskydech, kam se dostaly ze Slovenska.

+

Kočka divoká je velmi nenápadná a stále se skrývá, takže ji v přírodě ani nevidíte. Lidé ji dlouho pronásledovali, a proto teď patří mezi zvlášť chráněné a velmi ohrožené druhy, u nás v České Republice je to druh dokonce nejvzácnější. Někdy se stane, že kočky domácí a divoké mají spolu mláďata. Jejich mláďata mají větší, mohutnější postavu a velmi hustou krátkou srst. Jinak my, kočky evropské, jsme středně velké a vážíme od 3,5 do 7 kilogramů. Máme pevné, svalnaté tělo se zakulacenou hlavou a očima posazenýma trochu dál od sebe. Naše srst je krátká, pružná a lesklá. Uši máme středně velké s kulatou špičkou. Jinak o nás lidé říkají, že jsme bystré, inteligentní, zvědavé a přítulné. Bydlíme-li odmalička s lidmi, pak se snadno spřátelíme i s jinými kočkami. Tak to jsme my, kočky evropské.

Kočky, přísloví a pověry

Každý večer vyprávěla Kytička svým koťátkům něco o kočkách a lidech.

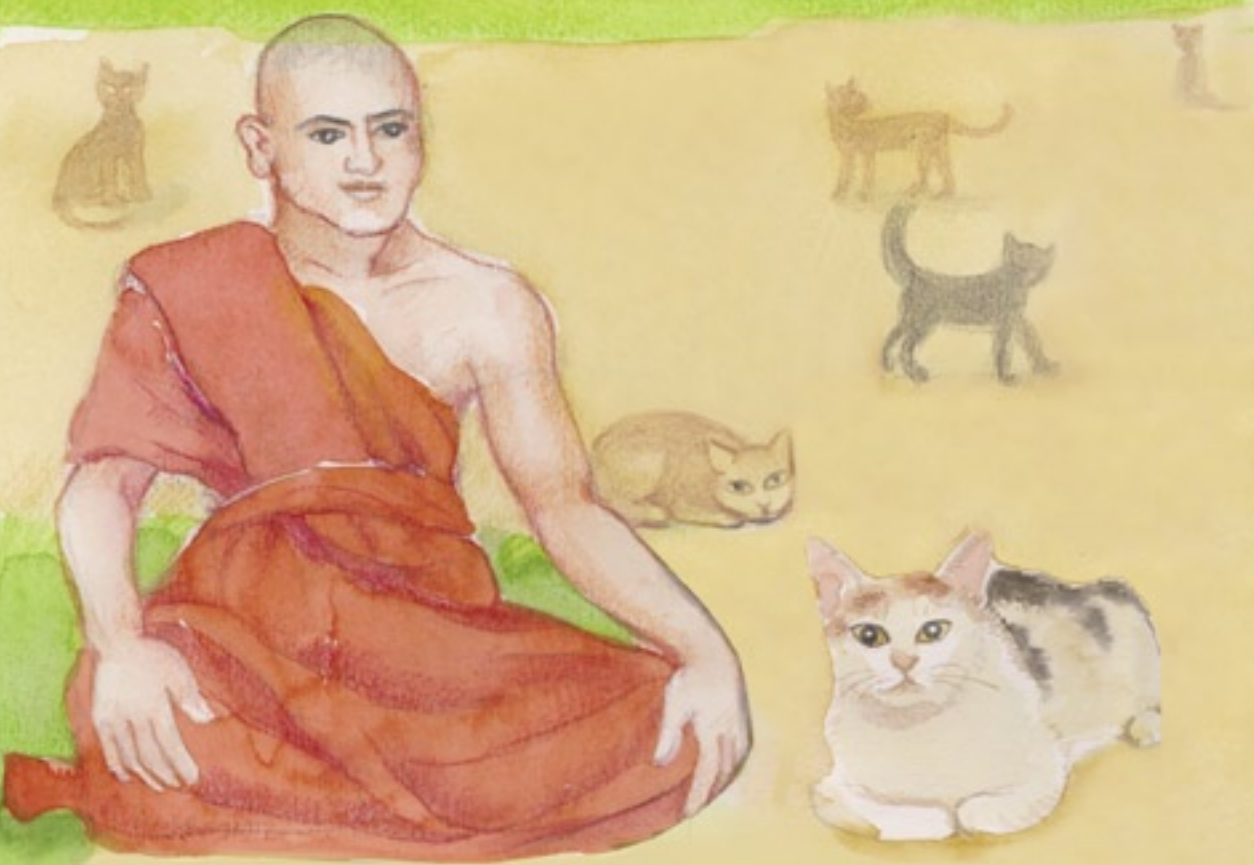
Za několik generací po Miu bylo již přátelství koček a lidí trvale zpečetěno. Lidé věděli, že jim my kočky přinášíme nejen hodně užitku, ale i radosti. Dokonce i dávní věštcí určovali budoucnost podle chování a pohybu koček. Pak si nás začali spojovat s mnohými událostmi v jejich životě. Začali věřit, že když se objevíme, něco to znamená. Říká se, že trojbarevná „májová“ kočka přináší štěstí a chrání dům před požárem. Také, že kočičí předení dokáže urychlit hojení a podporuje růst kostí u člověka. To je však možné, protože naše předení velice uklidňuje. Máme bystré vnímání a vycítíme předem spoustu událostí, kterých si člověk vůbec nevšimá, dokonce se říká, že dokážeme číst cizí myšlenky.

My kočky totiž lidi tak trochu fascinujeme, a proto se kolem nás vytvořilo hodně pověr. Vyskytovaly se sice i některé nepřejícné pověry, např: „Překříží-li vám černá kočka cestu, znamená to neštěstí,“ ale těch pověr milých je možná víc. Jen si poslechněte třeba tohle: „Vidí-li někdo cizí bílou kočku vyhřívající se na zápraží, pak se některý z obyvatel domu brzy ožení nebo vdá“. Nebo: „Je-li kočka přítomna svatbě, zaručí novomanželům dlouhé a šťastné manželství“. Další přející přísloví říká: „Má-li námořník doma černou kočku, zaručí to bezpečný návrat jeho lodi do domovského přístavu“. Známe i přísloví určující počasí: „Pokud kočka kýchne nebo spí zády ke krbu, bude pršet.“

Ani my kočky nevíme, proč si lidé o nás toho tolik navymýšleli. Asi proto, že nám stále ještě úplně nerozumí. Přitom nejsme ani tak záhadné, jen máme na vše svoji hlavu, jsme nezávislé a chováme se podle svého. Jak je známo, my kočky přicházíme a odcházíme, jak se nám zachce, a nikdy se nenecháme ochočit tak jako pes. Naši přízeň si nikdo nekoupí laskominami, rozdáváme své sympatie podle toho, jak samy uznáme za vhodné. Jsme citlivé, velmi trpělivé a přemýšlivé.

Když si lehne na nějaké místo, tak je to mnohdy proto, že se zde shromažďují zlé energie, my je do sebe načerpáme a převedeme na energie pozitivní. Jsme léčitelé a předem zaháníme strach, stres, nervozitu, smutek, dokážeme lásku dát, ale také oceníme, když ji od někoho můžeme přijímat. Dobře vnímáme náladu v našem okolí, dovedeme například vyčistit špatnou náladu a blížící se hádku ještě dříve, než propukne.

To, jak dlouho už žijeme s lidmi, se potvrdilo také z nálezů starých až osm tisíc let z Anatólie v Turecku nebo z Kypru ve Středomoří. Například staré náboženství zvané islám je ke kočkám velmi přátelsky nakloněno, již stovky let se vypráví příběh o islámském prorokovi Mohammedovi a jeho kočce Muezze.

V Egyptě nás lidé uctívali dokonce už před čtyřmi tisíci lety. Ještě dřív než v Egyptě jsme ale byly uctívány v Indii, kde jsme v podobě bohyně Sašti ztělesňovaly štěstí, mateřství a ochranu dětí i celého rodu. Náboženství hinduismus dokonce svým věřícím přikazuje mít za svůj život alespoň jednu kočku a dobře se o ni starat. Buddhisté chovali odjakživa kočky jako právoplatné obyvatelky svých chrámů. Japonští mořeplavci si s sebou na lodě brali kočky proto, aby od jejich lodí zaháněly zlo a zlé duchy.

A také jsme žily na asijských císařských dvorech. V Číně nás pojmenovali „Mau,“ nikoli však proto, že mňoukáme, tohle slovo totiž v překladu znamená „zrno.“ A hádejte, co hlídáme a nad čím noc co noc bdíme. Přece nad obilím v sýpkách! Staří Číňané nás také uctívali proto, že přinášíme štěstí a dlouhý život. Uměli také odečítat denní dobu z kočičích očí. Také za nás neváhali často dát i mnoho peněz, dokonce nás malovali na vázy, mísy i obrazy. To byly pro nás kočky zlaté časy!

„A zítra vám povím o kočičce Mau, která žila na starém čínském císařském dvoře, a o tom, co se tam tehdy událo.“

Kočka Mau na čínském císařském dvoře

Stalo se to kolem roku 221 před naším letopočtem za dynastie Čchin, kdy král z rodu Jing postupně dobyl šest okolních států a prohlásil se prvním císařem. Byla to převratná doba, císař Jing sebral všem dobytým státům zbraně a svezl je do metropole Sien-yang, kde z nich nechal odlít zvony a sochy. Nechal zbořit pohraniční opevnění dobytých států a tuto sjednocenou velkou zemi rozdělil na třicet šest komanderií. Každou komanderii spravovali nezávisle na sobě tři úředníci – civilní guvernér, vojenský velitel a cenzor.

V té době lidé nedostávali za práci zaplacenou penězi, nýbrž obilím. Tak například nižší úředník pobíral měsíčně 50 š (shi), tedy 3 000 kg obilí a vyšší úředník u dvora 2 000 š, tedy neuvěřitelných 120 tun obilí. Proto byly také zavedeny jednotné míry a váhy, zlaté a měděné mince a zakázána všechna ostatní platidla jako například mušle a jaspis.

V té době se narodila princezna Lili, jedna z dcer císařových žen. Svého otce moc neznala, protože císař byl neustále na svých inspekčních cestách. Vyrůstala vedle své matky, vzdělávala se, a pro radost chovala malou kočku Mau. Když Lili vyrostla, našli jí ženicha, bohatého a mocného cenzora Minga. Sto švadlen a vyšíváček připravovalo překrásné svatební kimono, celé růžové s nádhernými kaméliemi, krásné jako letní svítání, na jeho okrajích byl i vyšitý drak, symbol čínské civilizace. Lili ale z krásného kimona neměla radost, protože se měla vdát za bohatého, ale starého a nerudného muže. Svatbu však odmítnout nemohla, musela poslechnout a vzít si muže, kterého nemilovala.

A tak často sedávala se svou kočičkou Mau o samotě, byla nešťastná, protože se zamilovala do milého, pracovitého a upřímného mladíka Junga, velmi šikovného zlatníka. Poprvé ho spatřila, když přinesl císaři nádherně vypracovanou zlatou skříňku, vykládanou perlami a drahokamy. Princezna Lili se velmi trápila a kočička Mau by jí ráda pomohla, jenže nevěděla jak. Liliin smutek nedokázali rozptýlit ani tanečníci, kteří se během svých akrobatických vystoupení na tyčích vznášeli jako oblaka. Tancovali na visutých lanech, žonglovali, roztáčeli talíře nebo chodili na chůdách. Tancem akrobaté vyjadřovali zápasy a zvířecí pohyby, ztvárňovali lov i válku. Ani takto velkolepá představení nedokázala zahnat Liliiny chmury. Byl nejvyšší čas, aby kočička Mau něco vymyslela.

Mau byla oblíbená u všech lidí na císařském dvoře. Nejvíce se jí líbilo v kuchyni, kde často dostávala chutné kousky masa. Za odměnu zase chytala myši, kterých bylo v okolí kuchyně víc než dost. Tentokrát navštívila malou kuchtičku, pomocnici